

Editor: Antoni Nadal i Soler.

Font: BIBILONI I CORRÓ, Miquel (?). *Trajedia nova titulada Na Manuela s'alcabota, o sia, usos y costums d'es carrer d'en Camaró; Escrita Per una musa inspirada pe'l gálic ó mal frances que aplegá amb una boixada y li romangue menjada que casi no 'y quedá res*, Tol lo mon, Establiment Tipogràfich de Priapio. Cèl de Venus, s.d. (c. 1900).

Na Manuela s'Alcavota. Camí dret i segur per arribar al cel, també titulada *Na Manuela s'Alcavota, o sia, Usos i costums des carrer d'en Camaró*, és una obra eròtica en un acte atribuïda a Miquel Bibiloni i Corró que ha conegut diverses edicions clandestines (Gabriel Janer Manila la va incloure en el volum *Sexe i cultura a Mallorca: La narrativa oral i el teatre* el 1983). Joan Mas i Vives creu que fou escrita al final dels anys cinquanta del segle XIX.

Na Manuela s'Alcavota
Camí dret i segur per arribar al cel

Escrit per mossèn Cap de Fava

Roma
Impremta del Cel de Venus

Tragèdia nova titulada *Na Manuela s'Alcavota, o sia, Usos i costums des carrer d'en Camaró*, escrita

Per una musa inspirada
pel gál·lic o mal francès
que aplegà amb una boixada
i li romangué menjada
que casi no hi quedà res.

Tot lo Món
Establiment tipogràfic de Priapo
Cel de Venus

Où il n'y a rien, le roi perd ses droits.

Que vol dir:
Amb qui no té, el rei hi perd.

(Avís al que cerqui l'autor.)

PUNYETERIES, O SIEN, VUITS I NOUS I CARTES QUE NO LLIGUEN

Creixeu i multiplicau¹
a Adam i Eva digué
Déu senyor, quan los va fer
dins des Parais terrenal;
és dir, los digué boixau
fins que en vulguen es coions...
amb això, fora raons,
que juguïn cony i pardal.

L'eternitat és fum de formatjada, comparada amb aquest goig.

ADVERTÈNCIA

Lectors o lectores, que tant me fot si sou mascles com femelles. quan me vaig passar pel cap escriure aquest ringorango, ho vaig fer mogut per tres coses que em borinaven es cervell, i que eren les sigüents:

Primera: Alçar un monument que perpetuï sa memòria de na Manuela, s'alca vota més cèlebre que es troba en els annals d'es carrer d'en Camaró.

Segona: Descriure, per eterna memòria, ses escenes que passen en aquell immortal barrio.

Tercera: Veure si jo, per aquest medi, recolliré, com qui no fa res, uns quants retratos dels monarques passats i presents, estampats en relleu damunt ferro, coure, plata o or, per poder-los rendir culte i adoració, com fan tots els monàrquics del dia i més jo que pertenesc als tals des de ses cabotes de clau de ses meves sabates de set soles fins als butxacons dels guardapits. I endemés, proporcionar un rato d'amena i entreteinguda diversió, durant la qual es sentin desarrollar amb tota força els instints motors de sa procreació, per major honra i glòria de Déu, com deien els jesuïtes.

A més, t'advertesc lector
si ets teòleg o moralista
que me faces el favor
d'apartar de mi la vista.

CENSURA

Jo, l'abaix firmant, Doctor en lleis divines i humanes i fill espúreo de Sant Ignasi de Loyola, he repassat, pardal encès, aquest mirabajà fuia per fuia, sense trobar-hi cap molècula que sia contrària al gust indescriptible del boixar, i per lo tant, en ús de ses meues facultats, don permís perquè aquesta comèdia es representi de nit i de dia i en qualsevol part, i la declar de text literari per a tots els deixebles i amantes de ses bones lletres.

Donat dins d'un confessorari, mentres una beata me'n feia una.

¹ Paraules de l'Evangeli.

IMPORTANT

Aquesta tragèdia, melodrama, drama, comèdia, peça, entremès, òpera, sarsuela, *vaudeville*, o lo que vulgueu, és propietat del qui afluixi quinze sous (moneda del país, no francesa), amb sa precisa condició d'encular es primer fill de puta que sense es requisit indispensable dels deu reals, vulga llegir-la o posar-la en escena: fora micos.

Pues podíem fer amaina
si amb aquesta producció
no hi guanyàssem una baina
o qualche cosa millor.

PERSONATGES

Na Manuela Primera dama
Na Buida Dama jove
Na Rasca Graciosa
Na Tomassa Segona dama
En Joanet Confit Primer galan
En Guiem, es torrer Segon ídem
Un mosson Galan jove
Un binissalemer Graciós
Un assistent Traïdor
En Bisbal Alcalde de bàrrio

Ses Mistos, na Pepa Sabatera, sa Catalana i madò Buades, parts de per mig.

Un estol d'amfibis, vulgo mariners, i un altre de bípedes, vulgo terrassans: gendarmes, municipals i vagos, gent tota una.

S'argument aquest passa en el segle XIX, un dia d'hivern, a les vuit des vespre.

ACTE ÚNIC

Es teatre estarà dividit en dues parts, l'una representarà es tros de carrer davant sa casa de na Manuela, amb sa capella de Santa Anna, la qual tindrà un fanalet encès que dóna molt poca claror, perquè es transeünts no hi puguen veure bé i prenguen gat per llebre. A s'escaló de sa capella estaran assegudes na Rasca i na Tomassa, embolicades amb un mocador, esperant ventura i rasant-se de tant en tant ses gadelles i altres animalets de sa mateixa família. S'altra mitat representarà es pis baix de sa casa de na Manuela, decorada amb els mobles sigüents: una mampara i darrera d'ella un braseret de terra i na Buida i s'alca vota escaufant-se, dues o tres cadires de dos o tres peus amb ses boves fetes un arruix estiran arrambades per ses parets; una tauleta pintada de vermell estarà a s'enfront baix d'un tros de mirall i damunt d'ella, s'hi veurà una tavaiola, una ribella i deu o dotze condons (no ve an es número): un quadro de la Immaculada pintat a l'oli penjat a sa paret,

² *Per memoriam aeternam*. Xucla't aquesta.

i un llum de ganxo aficat a un pagès il·lumina l'escena, i un ca bufó, accessori indispensable de puta, alternarà per casa i carrer.

Quan l'orquestra haurà tocat una brillant simfonia, verbigràcia, es salms de David, o ses lamentacions de Jeremies, o qualsevol altra cosa, amb tal que sia patètica, s'empujarà es telo cap per amunt, i en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, comença sa festa.

ESCENA I

Na MANUELA i na BUIDA dins de sa casa, na RASCA i na TOMASSA, al peu de Santa Anna.

MANUELA

Vaja una nit punyetera!
Ell no gonyam sols per llum,
sa ganància es torna fum...

BUIDA

Si pel món no hi ha boixera.
Es qui no té purgacions,
llagues o cavalls passeja
i es qui de boixar braveja
ja té pansits es coions.

MANUELA

Precís és fer bancarrota
i, Buida, l'haurem de fer.

BUIDA

Però si a cada carrer
hi trobes una alcavota!
S'ofici ja està perdut
i no m'hi posis disputa,
tothom té sa dona puta
i no vol esser banyut.
Antes, tan sols na Balança
tenia qualque partit,
però avui, ja t'he aglapit,
ja hem perduda s'esperança.
Mira, comença a comptar:
avui dia, tens sa Dida,
que mig València podrida
a Mallorca mos durà.
Més: na Pepa de la Ramba
que tot són virgos que té,
i si no, los se fa fer...

MANUELA

Això és una llet!

BUIDA

De gamba!
Llavonses tens es Soldat,
na Queñas i na Barato,
sa Fustera amb na Zapato
i sa Mossa an es costat.
I es carrer d'en Camaró
¿saps lo que és avui en dia?
La Santa Verge Maria
que sens màcula *parió*.

MANUELA, *aixecant-se*:

Jo me'n vaig a dur sofrit
i al menos faré una sopa,
ja hi caminam vent en popa!
mos hi haurem de posar es dit.

(Surt cap an es carrer i es dirigeix a ses dues de sa capella i a l'entretant, na BUIDA s'entretén inflant condons o jugant amb so ca bufó.)

MANUELA

Que ja heu pescat res, grans putes?

TOMASSA

Santa Anna no mos ajuda.

MANUELA

Ara sí que m'heu fotuda!
Ell voltros sou com ses tutes
que sempre fugen de s'ham
i tomen s'esca amb sa coüa;
llàstima d'una filoüa!

RASCA

Per una filoa estam.

MANUELA

Santa Anna m'heu convertida

en protectora de putes,
presidenta de disputes...
Ja la m'heu ben enllestida!
Al menos es fanalet
que vos fes bona claror...
Com vos ha de fer un favor
si no li donau peixet?

TOMASSA

Mal te toc gota coral,
tu que em faràs sa punyeta?
No tenc per pa una treseta
i vols oli en es fanal?

RASCA

Us voleu tocar es coions
o, si no, es foradell?
Ell en armau es bordell
mai acabau ses raons.
I anit se presenta bé
per estar de bon humor,
que ja no hi ve cap cabró
en aqueix puta carrer.

MANUELA

Si ja sou pomes musties
amb ses mamelles ruades
i pes cul i tot boixades...

BUIDA

No vengues amb lleteries.

TOMASSA

I que teniu de xerrera,
pareix que tot vos va bé,
així vos vengués també
sa napolitana entera.

MANUELA

Ai Tomassa, i que remugues!

TOMASSA

Ningú sa llengo m'atura.

MANUELA

Déu te don bona ventura
i aferra-la per on pugues.

RASCA

Voltros xerrau i xerrau
i jo mir i res no veig,
re-de-punyeta! pareix
que han desterrat es *boixau*.

MANUELA

Si d'aquí a sa Calatrava,
i d'allà fins as Sitjar,
cap femella hi pots trobar
que no tenga es seu bon rave.
Cap des gremi vol esser,
totes lluen com honrades,
i tant fadrines com casades
foten a tot Déu i ple.
Quants de prenyats amagats
són fotuts a sa paret!
si ell parlàs l'Hospitalet
diria grans veritats.
Siga granot, siga rana,
així an el món entretenen,
perquè unes sa fama tenen
i altres carden sa llana.
I sense fer gens de mal,
podem tenir per doctrina
que dona que no barrina
és perquè no té pardal.

TOMASSA

Això és això: i entretant
mos fan anar a passar llista
i el senyor Tonió revista
una pesseta cobrant.
I cada beata hi ha
que es gà·lic li surt pels dits.

MANUELA

És de pardals beneïts,
més claret, de capellà.

RASCA

Això de planxar llençols
sempre a força de culades
i sofrir mil cabronades
de quatre bèsties betzols;
jo ja no ho vull sofrir més,
i com som Rasca vos dic
que aquí dos dies no estic,
tenga o no tenga dobbers.

MANUELA

Puta que té es cony pelat
i es cap des nas ben vermei,
fes-la, per dar-li remei,
monja de la caritat.

RASCA

Punyeta! M'hi vaig a fer,
i al menos dins l'hospital
no me faltará un pardal
quan l'haja de menester.

TOMASSA

Silenci, grans punyeteres,
que ja s'acosta ventura:
hala tu, Rasca, procura
dar-los davants o darreres.

ESCENA II

Dites, i una quadrilla de mariners que passen pes carrer.

MARINER 1

Oh putes! arriau ses gabis
que anam a dar fondo, ara.

MANUELA

Oh alcavot! I qui és ta mare?
Que has conegut els teus avis?

MARINER 1

Cavallers, barco a la capa,
i alerta a banyar es *brouprès*.

RASCA

Parlau clar i digau tres.

MARINER 2

Aquest port no està en es mapa.

MARINER 3

I tenim vent de borina.

RASCA

Ala, ros, que en pegam una,
'vui encara estic dejuna,
mem sa perdiu si s'empina?

(La hi toca an es MARINER número 1.)

MARINER 1

No s'ha d'empinar coiona
sols en veure es teu salero,
i més, quan es mastelero
ja té inflada sa lona?
Però Rasca, anem rabent
i deixem anar raons:
si m'arrisc a treure fons
que embrutarem sa patent?

RASCA

Al canyet a robar faves.

MARINER 2

Si tot això és obra morta.

MANUELA

I a voltros que vos hi importa?

MARINER 3

Que no volem aigos blaves.³

³ Paraula farmacèutica: sulfat de coure. Ídem popular: pedra blava.

MANUELA

Anau allà dins, al·lotes,
abans que no armen rumor.

MARINER 1

Posa a la banda es timó
i amarra't ses escotes.

RASCA

Que boixau o no boixau?

MARINER 1

Si mos vols fer sa mamada
o vols esser enculada,
endavant.

RASCA

Ja hi va? mau-mau...
I a on heu trobat trompeteres
per tocar semblants cornetes?

MARINER 2

Requatre-cent mil punyetes,
madò Rasca, i que t'alteres?

MANUELA

Això ja passa de vasa!
Seguiu es vostro camí
i no torneu per aquí
ni menos vengueu a casa.

MARINER 1

És dir, que hem de pendre en popa?

TOMASSA

O si voleu, de remolc.

MARINER 2

Al mig des carrer me colg.

MANUELA

Si estau tots com una sopa.

MARINER 1

Cavallers, ballem un tango;
hala, treis-vos es xoquins.

MANUELA

Al·lotes, cap per endins
que això no par en fandango.

TOMASSA

Ah bon fotre! Mem si jo
no podré estar en es carrer
perquè un alcavot lleter
ve per aquí a dar-se to.

(Ara dos mariners es posen a ballar es tango, remenant sa popa de babor a estribor, mentres que es número 1 canta sa sigüent cançó, fent els altres música amb ses mans:)

MARINER 1

*Ay qué gusto y qué placé,
qué cosa rica
es tirarse una muqué
cuando le pica.*

(Aquí tots rompen en grans rialles i crits i na MANUELA, enfadada, los diu:)

MANUELA

Ell, sou animals de mar,
que vos creis ser reis en terra.

MARINER 2

Ah mil punyetes! aferra
aqueix cuanete amb sa mà.

(S'agafa es pardal per mostra.)

MARINER 3

Prenguem altre derrotero
que no encallem per aquí.

(Se preparen per fotre a la punyeta.)

MARINER 2

Anem cap a cas *botxí*.

MARINER 1

No, per davant es *matadero*.

MANUELA

Mal vos toc pesta en tornar.

TOMASSA

Déu ho faça que així siga.

MARINER 1

Tomassa, vols que te diga
que ja puts a bacallà.

MANUELA

Hala, anau, anau, al·lots;
i no vengueu a armar disputes.

MARINER 1

A reveure.

MARINER 2

Adiós, grans putes.

TOMASSA

Déu vos guard, grans alcavots.

(Aquí se'n van entre piropos que es crusen d'una part a l'altra i que serien capaços de fer sortir es colors a sa Beata Xiroia de Sencelles; i acabat tot es barull, na MANUELA se'n va a dur es sofrit i na RASCA i na TOMASSA es tornen posar a l'aguait, com es caçadors de beguda; i na BUIDA que ja està cansada d'inflar i de jugar amb so canet, l'amolla i, entregada, an es parèixer, an es seu pensament, diu les següents decimetes, amb un to més lúgubre que es des tambors de la sala des dijous sant. Allà van.)

BUIDA

Jo que mai he estimat
i que sempre he estada puta,
bé puc dir, sense disputa,
que vaig fer un desbarat.
Des des moment que hem boixat
som just lo mateix que un ca,
només que param sa mà
per cobrar sa trista paga
d'engolir sa pastanaga
i un poc es cul remenar.

Hasta es pèls des foradell
perdem en aquest combat,
i sols treim per resultat
de gà·lic un bon ramell;
i quan podrim un siurell
que és es resultat major,
sols diuen en conclusió,
com es que cagant s'embruta:
ell és una mala puta
des carrer d'en Camaró.

Correm fossos i murades,
quarters i copis de guarda
i es sodats amb s'espingarda
mos obrin ses barricades,
i quan estam més boixades
que un soldat de Porto-Rico
llavò mos foten un mico
que pareix una monea,
mos foten una zulea
i tenim que tancar el pico.

S'alcavota, la tercera,
cobra de dos o tres sous,
i noltros de buidar els ous
res gonyam d'esta manera,
per davant i per darrera
sempre servint d'orinal
a sa llet que des pardal
mos raja dins sa cadufa...
Sols pensar-hi m'escarrufa!...
i per postre a l'hospital.

Mal m'hagués tocat un llamp
quan vaig prende aquest ofici
que sens deume ni primici
mos dóna raccions de fam:
repunyeta i quin estam
per posar dins d'un arxiu!

i mestre Joan escriviu
que el Sant Pare viu a Roma,
per tinter preniu sa poma
i per ploma sa perdiu.

(Sa dama jove aquí queda un poc pensativa i amb un arrebat de fúria boixadora exclama:)

Fora penes ni treballs,
no hi ha res com es boixar,
qui ha fet 'vui farà demà,
i si no farem badalls:
vénguen pardals o caralls,
boixem! que Déu mos ho mana
amb sa doctrina cristiana,
que lo demás són cançons,
veniu, buidau es coions
dins d'aquesta poma sana.

(Ara sa dama jove entusiasmada s'obri sa cova de Cupido i a l'entretant surt en Joanet CONFIT.)

ESCENA III

Na BUIDA i en Joanet CONFIT, el qual, vegent sa dama jove en sa situació que hem dit, entusiasmat per s'espectacle li tira sa gorra vermeia que duu, deshonra des gorro frigi.

CONFIT

Visca sa glòria del cel!
quina boca tan hermosa!
Si aquesta boca és golosa
li duc una canya-mel.

(Na BUIDA s'acala es vestit i més reposada de sa seua exaltació, li diu:)

BUIDA

Re-mil punyetes, Joanet,
que t'agraden ses femelles.

CONFIT

Jo per tocar unes mamelles...

(Les hi toca i na BUIDA li pega una sempenta.)

BUIDA

Ves, no sies lleteret.

CONFIT

Ai, Buida! Jo en veure dona
crec que el dimoni m'endú,
i més quan et veig a tu
que per boixar ets cosa bona.
Asseu-te an es meu costat
que es meu pardal s'enravana
i quasi plorant demana
poder fotre amb sacietat.

(S'asseuen.)

No és ver, gorrionet meu,
que la vida mos convida
a fotre sense mesura,
i a gosar d'un goig tan breu?
Es meu pardal era neu,
i ara crema: –Po'hi sa mà:

(Na BUIDA la hi posa.)

prompte sa llet rajarà
fent-me una pessigoiona,
no és veritat, remonona,
que no hi ha com es boixar?

Quan estic escatant peix
i tenc amb sa mà es cuchillo,
entre mi dic: Jum! quin brillo
en ses meues mans té, aqueix;
qui vol que li tregui es greix
que s'atrevesca a mirar,
mes deixem anar es *tirà*⁴
perquè és cosa perillosa;
no és veritat, Buida hermosa,
que no hi ha com es boixar?

Som de Mallorca es valent,
no tenc rival 'vui en dia,
però jo em barataria
amb so curro més dolent:
tenir es pardal en calent
i poder-lo refrescar
és lo que puc desitjar,
sols m'agrada es foradell;

⁴ *Es cuchillo.*

no és ver, preciós clavell
que no hi ha com es boixar?

Jo em fot d'una berenada
feta a casa d'en Coscoi,
em fot de beure fonoi
dins aiguardent remullada,
em fot d'una bufetada
que a traïció em puguen pegar,
què més te puc explicar
si tot ja t'ho he explicat?
No és ver, serafí daurat
que no hi ha com es boixar?
Des gâl·lic que et surt pes nas
i pes morro et fa crosteres,
junt amb purgacions culeres
que sé que tens, no en faig cas:
incordis davall es braç,
tampoc, Buida, em fan pensar;
tot això m'ho pot donar
però me'n faig sa punyeta,
què compon tot, remoneta,
an es costat des boixar?

Sí, Buida, jo et boixaré
i de llet correrà un riu,
i quan jo t'afini es viu
ets ulls en blanc te veuré,
anem i t'eixancaré
i tots solets ho farem,
anem-hi de pressa, anem,
que es meu pardal se rebenta
i plorant llet se llamenta,
i bramant me diu: boixem!

BUIDA

També a mi sa poma em raja
i ses vores fan xoc, xoc,
i si et retardes un poc
ho trobaràs fet formatge,
sí, Joan, dóna prest farratge
an es meu pobre conii
i entén lo que no et puc dir,
que es meu seny no està cabal:
afica'm prompte es pardal
que si no em vaig a morir.

(Aquí s'aferren tots dos donant-se besades i se'n van a boixar, advertint que deix a càrrec dels actors que desempenyin aquets papers, el poder boixar davant es públic o darrera, segons es graus que tenguin de vergonya.)

ESCENA IV

Los dits i na MANUELA amb un grapat de cebes i juevert.

MANUELA

Punyeteros, ja averriu?

BUIDA

No, Manuela, que boixam
i a la glòria mos trobam
perquè es foradell me riu.
Ja t'han vengudes, Joanet?

CONFIT

Ara em cau s'última gota,
però es pardal me rebota
i vol treure un altre esplet.
Tornem a prémer es coions
fins que hi haja gota de suc.
Hala, Buida, que es meu ruc
vol jugar a conillons.

MANUELA

I a mi, qui me paga, al·lota?

BUIDA

Per noltros sempre és de balde.

MANUELA

Una llet! Ni per l'alcalde
fas de gratis d'alcavota.
La tercera és el meu Déu
i ella sols me n'umpl sa panxa,
és el meu ganxo que enganxa,
cada u amb lo que és seu.

CONFIT

Buida, remena rabent
que ja em ve sa lleixivada;

na Manuela ve cremada,
haurà begut aiguardent.

MANUELA

Gràcies per aquest favor,
i que tens de poca alatxa!
a mi em tractes de borratxa,
gran banyut alcavotó?

CONFIT

Fes com qui no ha sentit res...
que de fotre ja he acabat.

(Treu sa perdiu des foradell de na BUIDA i se la renta amb s'aigo de sa ribella.)

MANUELA

Ell tindràs altar fumat
i llavò missa de tres.
I enc que dugues Sant Miquel
i el Sant Cristo en es braç,
en venir en Guiem, li fas
que et trega a trossos sa fel.
Llavò veurem, xuetó,
si alçaràs tant es gallet,
si seràs es lleteret
des carrer d'en Camaró.

CONFIT

Que no em coneixes, Manuela?
A mi em diuen en Confit,
i li fot un esclafit
an es que primer me bela.
En Mateuet duu un xabec
per mi pintat a sa cara,
en Salvà crida sa mare
i es posa en es braç es jec.
I en Caramel·lo? Punyeta!
encara fuig com sa pols...
en Confit, Manuela, és dolç,
més ningú li va a la drete.
Tu em tires sa bravejada
d'anomenar-me es Torrer,
i jo el te despatxaré
d'una sola navajada.

MANUELA

Si fos escatar gerret
o rajades escorxar,
sí que podria passar,
prompte l'hauries fet net.
En Guiem los té granats
i amb ell no hi partiràs peres;
les pega de bon de veres
i deixa es morros pelats.

BUIDA

Hi haja pau i quietud,
no alboroteu es carrer.

MANUELA

Si aquest puta peixeter
em ve a dir que jo he begut.

BUIDA

Si t'ho ha dit per broma.

MANUELA

Ses bromes, ranet des cul.

CONFIT

Pareix que haja fet un mul...

MANUELA

Que no m'entra per sa poma.

CONFIT

Per una paraula al vol,
m'armes aquesta polsada?

MANUELA

És que és estada granada!

BUIDA

Si no puja un caragol.

CONFIT

Però escolta ses raons
que em pertoca donar-te,
i alerta amb s'enfadar-te;
pesa bé ses expressions.
Mentres he estat a dins ca teua
ningun mico t'ha pegat
i tothom t'ha respectat
tan sols per sa cara meua.
I de dia i a les fosques
ningú mai t'ha maltractada,
m'han vist i a boca tancada
han dit que no hi entren mosques.
Sols en veure'm es bigot
s'han posat a tremolar
i, què han fet? fotre i pagar
i en seguida prendre es trot.

BUIDA

Ja hem acabat es sermó
i no hi val es remugar,
hala, donau-vos sa mà
i demanau-vos perdó.

(Es pinxo i s'alca vota es donen sa mà.)

ESCENA V

Los dits i es MOSSÓ, que entra fumant.

MOSSÓ

Bon vespre a sa gent honrada.

CONFIT

Salut i molt de *calé*.

BUIDA

Senyor, vostè què ve a fer?

MOSSÓ

Vénc a pegar una boixada,
si es meu pardal hi ve a bé.

BUIDA

Que ha perdut s'enravenar?

MOSSÓ

No se perd cosa tan bona.

BUIDA

Molt prompte ho podem provar.

MANUELA

Toqui, li faça ensumar
es foradell d'una dona.

MOSSÓ, *a na* MANUELA:

Què tens de bo per aquí?

MANUELA

Nostro pa de cada dia.

MOSSÓ

Virgos?

MANUELA

A sa lletania
si la començava a dir
tal volta n'hi trobaria.
Virgos? Ni per medicina
no en trobam a dins ciutat,
pes cul i tot se barrina
i hasta es forat concagat
ja pot servir de moixina.
Venturós és es pardal
que rega tal juevert.
Cada any sols hi ha un *Nadal*,
i es virgo és un animal
més raro que un cavall verd.
Ni dins es convents, ses monges
guarden sa seua floreta,
perquè si no són canonges
de la Sang, són ets esponges
que les barrinen, punyeta!

MOSSÓ

Deixa anar sa gent de Déu
i no et fiquis amb casulles,
que sols boixen de manlleu...

BUIDA

Senyor, que me compra es meu
que és un virgo amb cascarrulles?

MOSSÓ

Es Carnatge està esperant,
ai Buida!, sa teva pell;
es corbs t'esperen grasnant
i en Ñoño està desitjant
escorxar-te es foradell.
Jo vull una nina pura,
és a dir, que no puteig,
que tenga més hermosura
que sa lluna quan fulgura
a la nit, dins d'un safareig.
Vull que ses seues mamelles
siguen blanques com brossats,
molt fortes, fresques i belles,
de mugarons sonrosats...
que no se'n trobin com elles.
Vull que tenga sa pell fina,
suave, com sa llet de blanca,
ulls que me diguen: barrina,
i que tenga aqueixa nina
bona cuixa i més bona anca.
Galtes de rosa i de lliri,
boca amb alè de jasmí,
que quan jo li afiqui es ciri
em diga amb veu de deliri:
«No apretis... mon xerafi.»
Que quan li vénguen, sospir
i se quedi desmaiada
de llet i sang ben regada,
que quan torn en si me mir
i em diga: «M'has desvirgada.»
Després, que me posi es braços
en es meu coll enllaçats,
que em besi i que em doni abraços
i que es nostros cors amb llaços
eterns se quedin fermats.
Que es cor li doni batuts
i es seu cos tremol d'amor,
que es morros estiguen muts,
que figur que haguem nascuts

a dins d'aquella il·lusió.
Que sa llengua mos xupem
sens asco ni estuguedat,
i que tot lo que vegem
amb carinyo ho estimem
per tota una eternitat.
Això, Manuela, és boixar
i no lo que voltros feis.
Es gâl·lic no et fa pensar,
ni amb cures has de penar,
ni has de gastar en remeis.

MANUELA

Blat de l'any tretze és això,
senyor, i ja no s'estila;
és veritat que és molt bo,
però m'estim més per jo
un tassó de camamila.
Putes hi ha per aquí
que això i més li faran creure.

MOSSÓ

I penses que m'ho he de beure?

MANUELA

En que fos un sebel·lí,
crec que l'hi farien veure.

MOSSÓ

Això qui no ho creu no peca.

MANUELA

I qui ho creu és impecable.
Vostè va pel món i beca.

BUIDA

Pareix blan com sa manteca
i això és un mal incurable.
Es foradell és elàstic
i el mos obrim i tancam
sens necessitat de màstic,
de vegades, per càstig,
algun pardal escorxam.
Troben sabata a son peu

i no coneixen sa broma:
«Na Buida el té petiteu»,
diuen; i tenc una poma
com es portal de la Seu.
Se'n vénga an es llit amb jo
i me vendran vint vegades,
jo li donaré bobò,
sentirà batuts de cor
mesclats amb deu mil besades.
Que no sap que aquest aucell
l'hi va donar el bon Jesús
perquè es servís sempre d'ell?
Li don carn de foradell
fins que diga: no en vull pus.

MOSSÓ

Tu ja no em fas
i que et boixi és per demés.

BUIDA

Lo que té vostè és calor,
i si no entén s'expressió,
vol dir, li falten doblers.

MANUELA

Si és mossó, panet de dos,
que sols no té una treseta
i a mi em foten es senyors
que duen tanta lleteta
amb so peletó ronyós.

MOSSÓ

Tenc més doblers que en Canut,
però no vaig tan calent
que l'afic a un forat brut
ple de merdeta que put
i que em regali un present.
Si a na Buida una boixada
avui m'arrisc a pegar
i em dóna una gal·licada,
ella serà sa culpada,
però no la'm curarà.
Tendré purgacions per mal,
gota a gota sa matèria
veuré caure des pardal,
i hauré de prendre, oh misèria!

banys a dins d'un orinal.
I si són de gravatillo
que de sang surten pintades
quan afluixam es gatillo,
i cridam i dam potades
de tot feim baratillo,
llavò, oli m'hi ha caigut,
podré dir, i tendré raó
quan un mal metge fotut,
que voldrà fer bé sabut
me recepti s'injecció.
Vaumes i depuratus
i de tant en tant purgants,
endimoniats vomitius
que als morts tornarien vius
i farien perdre infants.
I després d'aquest exordi,
i per rematar sa festa,
llavò tens faves i ordi
perquè a cada ingle una incordi'
surt falaguera i molt llesta.
Per intermedi, berrugues,
llagues, potros i cavalls,
i col-i-flors i lletugues,
que assembles mestre de balls,
per lo molt que et ballarugues.
Vénga mercuri i nitrats,
cubeba i pasta de ranes,
calomelanos, sulfats,
copaiba i altres pegats,
i matí i nit tisanes.
I sífilis punyetera
que te fa perdre es cabells,
i per remato o contera
tens els ulls la vida entera
com a tomàtiques, vermells.
I d'aquests mals encontrats,
saps què és sa seua sortida?
Per sempre sa sang podrida,
i per remato, baldats
per tota sa nostra vida.
Una bona remenada
mos fa passar sa fogor,
sa perdiu queda saciada
i no et pervé cap dolor.
Es mal que en Tòfol Colom
de l'altre món mos dugué
mesclat entre sucre i rom,
te jur, per lo que jo som,
que ja mai l'empeltaré.

CONFIT

Idò se faça sanar
i així, sense castanyetes,
es membre no s'alçarà.

BUIDA

I llavò no boixarà.

MANUELA

Ni se porà fer punyetes.

ESCENA VI

Los dits i en GUIEM, es Torrer, el qual entrarà emboçat amb un capot amb capulla i el penjarà a sa mampara.

GUIEM

Cavallers, com vos trobau?

(A na MANUELA:)

I tu, dolça prenda meva?

MANUELA

Jo sempre som tota teva,
véns de sa torre d'En Pau?

GUIEM

D'allà vénc i tot solet
me pas es dies,
passant sempre fam i fred,
sense alegries.
Ai! i quan bela
ovella perduda, pens
en tu, Manuela.

MANUELA

I jo, mentres tothom boixa
en es carrer,
me pos just com una moixa
en es gener.
I és que es meu clau

està pres dins una torre,
ai! sa d'en Pau.

GUIEM

Fent sa vida d'ermità
pen i sospir,
i amb so pardal en sa mà
sempre me mir.
I a ses roquetes
me'n vaig desesperat
a fer punyetes.
Mir es gorrions, que cantant
per l'aire passen,
else mir contents, boixant,
quan else cacen.
I jo tot sol.
sens poder deixar sa torre
i prendre es vol.
Ses ones se'n van i vénen
blanques i blaves,
i ses llisses s'entretenen
i també es mabres.
Sols es torrer,
que per tu sempre pena
tal goig no té.
Veig que van a s'Arenal
nines hermoses,
i es xuclen un bon pardal
totes gojoses.
Pins i sivines
me pareixen a lo lluny
airoses nines.
Else mir per ses arenes
contents rodant,
i sa sang de mes venes
està saltant.
I jo rabiós
me pos a remenar es cul
com ca fogós.
Entre encletxes i mates
d'alga hi fan llits
i hi passen hores grates
dies i nits.
Per mi res cau,
sols per mi ets punyetera
torre d'En Pau.
Ai! jo sols desitj sa fosca,
sa nit de dol,
i quan no es sent una mosca

prenc es meu vol.
I quan te toc,
tu me sembles Manuela
caliu de foc.

MANUELA

Ben veritat és Guiem,
lo que m'has dit,
estic feta foc i crem,
fas s'esclafit.
He dejunat
esperant-te tres dies,
mon estimat.

GUIEM

Ja basta de penar: s'absència ingrata,
que lluny de tu me té, prenda garrida,
avui ha tengut fi; ja no me mata
es pensar en sa pròxima partida.
Si vas calenta i de gener ets gata,
sa perdiu meua s'alça ja eixerida
i està prompte a apagar sa foguerada
que sols per tocar-me t'ha inflamada.

Boixem, Manuela, que sa vida és curta,
si en aquest món no fots a s'altre et foten,
boixem, i després surta el que surta,
seran flors i espines que en la vida broten,
roses i clavells, alfabeguera i murta
que amb essència s'olfato mos agoten.
Boixem i en tant que corrensos ve la mort,
de'm a sa naturalesa es seu conhort.

Es llit ja mos espera: amb ànsia ardent
sa teva poma sé cert que ja gotetja,
es meu pardal tenc por que no rebent,
pues sa llet sent per ell que se passetja,
an es combat s'apresta molt valent
i per fer-te un infant ja te grumetja.
Boixar tan sols han fet es nostres pares
i boixen tant com volen capellans i frares.

(Acabat aquest rasgo líric-melo-dramàtic, es TORRER, amb un ademan propi d'argotzi s'enduu s'alca vota an es tálamo putal. Es MOSSÓ, en CONFIT i na BUIDA els obrin es pas amb un pam de boca oberta.)

MOSSÓ

Bé ha conversat aquest homo,
casi m'arrisc a boixar.

CONFIT

I una baina el pot deixar
casi fet un ecce-homo.

ESCENA VII

En CONFIT, es MOSSÓ, na BUIDA i l'ASSISTENT,⁵ que entra acompanyat de na TOMASSA i na RASCA.

ASSISTENT

Güenas noches cabayeros
y vivan las mosa crúa,
mi presoniya os salúa...
felisidà y dineros.

(S'asseu en es rotlo.)

RASCA

Repunyeta, i quina fam;
ja tenim bona xeripa!
Buida, si s'aire et costipa
ja tens un ram-pa-ta-pam.

ASSISTENT

Qué dielas tu, avichucho?
no intiendo tu jirigonsa.

TOMASSA

Dise que li fa la ronsa
i que osté li gusta mucho.

ASSISTENT

Si es una jembra, chirulo!
com un aquer y una sal...

RASCA, a part:

Si em voldrà aficar es pardal,
ese codío, pel culo.

⁵ Es diàleg sostengut entre es personatges I s'assistent, sera bilingüe. *Con que ojo!*

ASSISTENT

Ay Rasquiya! tu me rascas
en la mità der pripucio,
ni er coño de san Avipucio
es como el tuyo.

RASCA

Tenc basques.

ASSISTENT

Ven y siéntate a mi lao
que te requiero muchito,
porque tienes er chuchito
como mi mano, pelao.

RASCA

I a on me ve aquest bujarró,
cap a ca teua, a la Ramba.

(An es MOSSÓ, senyalant-li s'ASSISTENT:)

Senyor, per aquí té gamba
si se vol fer pescador.

ASSISTENT

Jabla en jodé, puñetera,
que es la lengua universá.

BUIDA

Torni per aquí, demà,
perquè anit tenim partera.

ASSISTENT

Mardito tu gringo sea,
que es lengua der marroqui,
ayà estuve, y no aprendí
mets que «malea» y «jalea».
Aquí tengo una payesa,
la groria de las mujeres,
siempre me ise: ma quieres...
y está como una pavesa.
En la cama de sus amos,

mientras que en er Borne estaban,
er domingo nos bajaban
las cabras a cuatro tramos.
Creo la hise un chiquiyo,
de gusto se desmayó,
y la puta me rompió
para finir er freniyo.
Y dimpué de haber jodido
me dio rico merendá,
y me dijo: hasta demà...
y a la caye aún no ha salido.
Un cabo de gastaores
con más picha que un jumento
que a mitá der regimiento
ha cagado coliflores,
creo me la ha suplantao,
pero le juro ar mosito,
que deste mundo le quito
man que fuera deputao.
Con que Rasquiya, a jodé,
y en tomando la lisencia
hasemo una avenencia
y pa siempre... està osté?

RASCA

Ja estigo; pero y ahora
qui me mantene, punyeta?

ASSISTENT

Yo tengo media peseta
y quié que seas señora.
Tengo una cru pensioná
con dose riales ar mes,
hoy soy soldado, y dimpués
Dios sabe lo que vendrà.
Er cura la bendisión
nos dará, y estamos listos,
man que renieguen las Mistos
y que se las dé la unción.

RASCA

Pues entonces, a boixar,
i que visca el meu soldado.

BUIDA

Un bon peixo has agafado,

ja llenya no et faltará.

(S'ASSISTENT i na RASCA se'n van a fer-ho; i diguem-ho d'esta manera, perquè certes paraules embruten es morros des qui les pronuncia.)

ESCENA VIII

Los dits, menos s'ASSISTENT i na RASCA.

MOSSÓ

Tothom boixa, i jo tot sol
sempre em qued amb sa fogor.

CONFIT

Vostè ara no té raó,
no boixa perquè no vol.
Res de la vida en traurà
més que aquest goig celestial.
Doni gust an es pardal
i això davant Déu tindrà.

ESCENA IX

Los dits i es BINISSALEMER.

BINISSALEMER

Confit! També per aquí?

CONFIT

Bon punyeta! i que t'estranya?

BINISSALEMER

A sa llet hi ha maganya
i tu ets lleter de lo fi.
Que else cobres es barato?

CONFIT

Això es guarda per tu sol.

BINISSALEMER

Allà va es ca d'en Pinyol
ple de vergonya i recato.

CONFIT

Més val esser sord i mut.

BINISALEMER

Toqué, Joanet, no t'enfads,
i de resolis anissats
paga-mos-ne mig aumud.
Sa taverna d'es costat
en té d'aquells de mistó.
Tregui sa bossa, senyor,
i envii a dur xamporrat.

MOSSÓ

No m'agrada aquest licor.

BUIDA

Ell vol axarop de rave.

BINISALEMER

Si en vol de sa meua fava
tal volta sirà millor.

TOMASSA

Ell la començam dejorn.

BINISALEMER

I vénc molt etxerevit.

TOMASSA

Vés-te'n a passar sa nit
amb ses lleones d'es Born.

BINISALEMER

Ja m'has fotut sa pernada
i ranet des meus coions.
Sé cert que tens purgacions
i que em vols fer sa mamada.
Jo tenc un castanyolet
més dolç que una figa seca,
vols que te'n faça una cleca?

TOMASSA

A Bell de Port hi ha llet.

BINISSALEMER

I a vegades xarigot.
Hala, mostra'm sa cadufa
a veure es pèl si s'estufa...

TOMASSA

No t'embrutigues, al·lot.

BINISSALEMER

I na Rasqueta, a on és?

TOMASSA

A boixar amb un soldat,
avui banyes t'ha posat.

BINISSALEMER

I no m'havies dit res?
Ah re-cent re-mil punyetes
amb sa grandíssima puta!
És a dir, que amb un recluta
repica ses castanyetes.

BUIDA

Idò, això són ses querides
teues. binissalemer.

BINISSALEMER

Punyeta! I ets homos de bé
per això arrisquen ses vides.
Li vaig a fotre un envid
i un retruc que en valdrà nou.
A mi em posa com un bou!
Digues, què hi trobes, Confit?

CONFIT

Què vols que hi trobi, fillet...
totes pes mateix estil
són, en perdre es cap des fil,

no hi ha foradell condret.

BINISALEMER

I s'honor depositam
a dins aquest clivell brut?
El mos toquen i... banyut!
ja per a sempre quedam.
I qui va esser s'alcauot
que tal idea tengué
i en es foradell foté
s'honor, que és tan bon al·lot?
No va tenir compassió,
tan poc el va respectar,
que amb encens de bacallà
el volgué perfumar-lo?
S'honra dins un foradell!
Invenció més punyetera!
Digna d'una borratxera
o de no tenir cervell.
De sant Marc ja som confrare,
i enmig de ses reunions
ja no puc mostrar es coions
ni treure es meu pam de cara.
L'hem feta com en Parreta.

CONFIT

No faces cas d'una al·lota
que és puta...

BINISALEMER

Calla, cabota.
I no em faces sa punyeta.

ESCENA X

Los dits i madò BUADES.

BUADES, *entrant*:

Rasca, tenc dos senyors
que a casa han vengut anit,
i et cerquen...

BINISALEMER

Altre me n'ha eixit
i un que en tenia són dos.

Ah grandíssima alcavota,
portadora de llagots!
Qui són aquests alcavots
que cerquen sa meua al·lota?

BUADES

Jo no et 'via reparat...
Na Rasca no entra amb ningú,
ella està sempre per tu...

BINISALEMER

Sí, quan no està amb so soldat.
I a vós i a ella un caleo
ara vos vull fer ballar.
Rasca, ja pots davallar
que es va a començar es copeo.

TOMASSA

No cridis, gran fill de puta.

BINISALEMER

Tomassa, fuig de davant,
que amb na Buades entretant
vaig a començar disputa.

(Enverga revés a sa pobra alcavota, la qual cau davall una cadira i amb els seus crits surten ses dues parelles de tortugues que boixaven, és a dir, es TORRER i na MANUELA i l'ASSISTENT i na RASCA; i entre tots se'n comença una de cadirades i bufetades que assembla es combat tengut entre es quatre soldats i un cabo i es poble mallorquí es dia des pronunciament de l'any cinquanta-quatre. En Joan CONFIT, jec en es braç i navaja en mà, es posa a un racó amenaçant furiosament a tota sa reunió, fins que després d'un rato de bulla i quan n'hi haurà qualcun o qualcuna amb so nas i es morros com unes xeremies, sortirà sa justícia.)

ESCENA ÚLTIMA

Tots es personatges ara surten: en BISBAL, gendarmes, municipals, putes i vagos, i entre tots prossegueixen s'algaravia fins que l'alcalde logra fer-se sentir repartint cops de vara a troche y moche.

BISBAL

Gent de forca, alto aquí!
i quina puta famili!
Mitja dotzena a presili
en van demà dematí.

MANUELA

Senyor alcalde, ho deixi anar
i no faça cas d'això.

BISBAL

I tu que no saps que jo
som sa justícia?

MANUELA

Si fa.

BISBAL

Idò respecta'm per tal.

(Tots se'n riuen.)

Qui és que me rep amb rialles?

UNA VEU

Justici que fa burballes
és justici d'animal.

BISBAL

Desvergonyit, sens criança!
Gendarmes, agafau-ló
i an es Caputxins duis-ló.

CONFIT

Don Joan, ho prenga amb templança.

BISBAL

Val més seguir es teu consell
que és molt prudent i acertat;
que amb voltros, és veritat
que ja no hi entra es remei.
Sou s'escòria des carrer,
ronya de sa joventut,
sou un bassiot que put,
sou ases de femeter.
Es qui us prediqui moral
tendrà buida sa mollera.

Jo vos duria a Cabrera
i acabaria aquest mal.
Però es govem és llibertino,
ai! si en Carlitos entrés
jo no pensaria més
en què vaig esser cristino.
Tots en el sant Tribunal
de la verda Inquisició
'niríeu sens compassió
per donar un exemple tal,
que es que vendrien després
per a sempre us recordassen
i des vici s'apartassen
que acaba es cor i es doblers.
Ses cases de puteria
voldria veure arrasades
i de sal i calç sembrades
herba ja no hi naixeria.
Aquest carrer amb horror
algun dia es mirará.

UNA VEU

Alcaid, basta de xerrar
que fa oi es teu sermó.

BISBAL

Tu, chato, crida reforç,

(A un municipal:)

i ja veurem què farem.

CONFIT

Ell encara hi comptarem
mitja dotzena de morts.
Lo millor que podem fer
és anar a dormir-nos.

BISBAL

Bé parla aquest jove ros.
Tens ofici?

CONFIT

Peixater.

BISBAL

És un ofici de nota.

CONFIT

I inflador des matadero,
i ballador de bolero,
querido d'una alcavota.

BISBAL

Oh Sant Vicenç de Paül,
deixau-me sortir des ball.
Gendarmes! basta de rall
i es talonets en es cul.

(Se'n van tots es membres de justícia.)

MANUELA

Es rebombori ha acabat,
què feim, putes i cabrons?

BUIDA

Per acabar ses raons
a jeure tots i aviat.

MANUELA

Idò, demanem perdó
perquè fa un fred que gela.

(Tots dirigint-se an es públic:)

Perdó per na Manuela
i pes carrer d'en Camaró.

(Cau es teló entre aplausos o siulos, lo que vulguen.)

FINIS CORONAT OPUS

Nota an els lectors

Amics meus, aquest escrit no és un escrit clàssic. En ell he prescindit de ses regles gramaticals i m'he ajustat a copiar es pur llenguatge dels personatges que surten a rotlo. Advertesc an es crítics que no em critiquin, o bé, que jo me'n faig sa punyeta.

CANT AN ES CARRER D'EN CAMARÓ

Introducció

Tenc sa guitarra en sa mà,
i enc que falta d'harmonia
moga molta algaravia,
ella em diu que vol sonar.

Vull que acompany a ma veu
escardada i gal·licosa,
(no diguem aigordentosa,
perquè ma boca no en beu.)

Què cantarem? De Mallorca
ses seues glòries passades?
Ses hassanyes ressonades
d'aquesta mare tan *xorca*?⁶

Des camps sa seua hermosura,
des seus temples i castells
columnes i esculpids bells
d'arabesca donossura?

Què cantarem? De ses nines
d'ulls negres, blaus i de gat,
algun amorós debat
amb paraules llemosines?

No: aqueix cant seria prosa
i ma guitarra vol vers,
vers, que en que sia pervers,
no ho serà tant com sa glosa.

D'es carrer d'en CAMARÓ
jo vull cantar sa memòria,
ell em recorda la glòria
de ma primera fogor.

Hermós carrer, jo et salud,
i si antes que jo et cantaren
tal vegada te posaren
an es lloc més porc i brut.

Tu que es virgo m'has llevat
i des frenillo lo millor,
no amb guitarra, amb guitarró
ets digne de ser cantat.

⁶ Per mi a lo menos.

Veniu a mi ses al·lotes
ple es cap de pensaments bells,
veniu i duis-me ramells
per ses putes i alcavotes.

Nines que es virgo gordau
i no heu vist sa sang des mes,
que pels homes pixoters
sou petites i plorau.

Veniu, i vos mostraré
al mig dels meus sons i gloses
ses espines i ses roses
que vos guarda el meu carrer.

Ninets que an es porxo anau
o bé dins es lloc-comú
i sens que us vegi ningú
tot sols e1 vos remenau.

Veniu, perquè jo vos guard
en aquest carrer tan bell
un ja prodit foradell
que de gâl·lic ja està fart.

Veniu tots i escoltau-me:
He dicho.